

## [Boligministeren.]

jeg på den anden side gerne understrege, at jeg ikke kan følge dem, der har taget til orde for, at bestemmelsen helt skal udgå af lovforslaget som overflødig. Jeg anser den tværtimod for at være stærkt ønskelig.

I udvalgets betænkning har man gjort bemærkninger om byggeriets kvalitet, og jeg er meget glad for, at udvalget, der jo i øvrigt ellers ikke kunne enes om ret meget, i hvert fald på dette ene punkt har kunnet udtale sig i enighed. Det er klart, at den forhøjelse af boligstandard, som er nået i årene efter krigen, må søges fastholdt, også under ændrede finansieringsforhold, og jeg kan tilsige boligministeriets medvirken til, hvor ministeriet måtte have indflydelse på spørgsmålet, at fortsætte den udvikling, som så heldigt har været i gang.

Derudover skal jeg ikke gøre bemærkninger, idet jeg ganske kort vil sige om de kommunistiske ændringsforslag, at jeg må fraråde folketinget at stemme for dem. Jeg anbefaler, at man stemmer imod dem, og jeg anbefaler de øvrige ændringsforslag til vedtagelse.

**Indenrigsministeren (Søren Olesen):** Det ærede medlem hr. Lorentzen kom i sit indlæg i går ind på, at de husleje-forhøjelser, der kan blive tale om som følge af den ekstraordinære grundskyld og ejendoms-skyld, procentvis varierer ret stærkt fra ejendom til ejendom. Det ærede medlem kunne bl. a. ikke forstå, at der kunne være rimelighed i, at en ejendom på Østerbro med 59 lejligheder, opført i 1936, ville få en huslejestigning på 14,8 pct., medens en anden ejendom i samme kvarter med 26 lejligheder, opført i 1886, kun ville få en huslejestigning på 10,6 pct. Forklaringen herpå er dog ganske naturlig. Begge ejendomme er i 1950 vurderet til 12 gange huslejen; men huslejen i den ældre ejendom med de 26 lejligheder udgør kun 600 kr. pr. lejlighed, medens den i den nyere ejendom med de 59 lejligheder udgør 1 300 kr. pr. lejlighed. Uanset at den nye ejendom kun har godt dobbelt så mange lejligheder som den ældre, er den imidlertid som følge af den større husleje vurderet ca. 5 gange højere end den ældre ejendom. Forklaringen på forskellen i huslejestigningen for de to

ejendomme er derfor den simple, at ejendomme med billige lejligheder får større gavn af det faste fradrag og lejlighedsfradragene end de nye ejendomme, og som følge deraf får de lavere ejendomsskatter. Det resultat er efter min mening både rigtigt og rimeligt, og det stemmer ganske godt med, hvad der er anført i bemærkningerne til lovforslaget, og med det svar, jeg har afgivet over for udvalget. Når det i udvalget fremlagte materiale viser så stærke variationer i procenterne, er det altså, fordi der i materialet er medtaget forholdsvis mange ældre ejendomme med et lille lejlighedsantal og med lav husleje.

Dernæst kommer jeg til spørgsmålet om enfamilieshusene. Allerede ved første behandling gjorde jeg rede for, at langt hovedparten af enfamilieshusene får lejestigninger, der ligger væsentligt under 14 pct. At der i det talmateriale, der har været fremlagt i udvalget, forekommer enfamilieshuse, som får en lejeforhøjelse, der overstiger ca. 14 pct., svarer nøje til, hvad jeg sagde om disse forhold under første behandling, men det angår kun få. Hvad særlig angår den villa i København, som får en lejeforhøjelse på 27,8 pct., og som åbenbart alle har så meget tilovers for, skal jeg oplyse, at det drejer sig om en villa i Ryvangen på 2½ etage med bl. a. 3 toiletter, karbad og andre moderne indretninger. Når den procentvise lejeforhøjelse bliver så stor i dette tilfælde, skyldes det, at den nuværende skattepligtige lejeværdi af denne villa kun er ansat til 3 800 kr., hvilket man jo slet ikke kan leje en tilsvarende lejlighed for noget sted. Lejestigningen bliver således større som følge af de skatter, der falder på denne villa med den meget dyre grund, uden at man dog kan sige, at den ansatte leje for en sådan villa kommer over, ja, ikke engang op til, hvad en tilsvarende villa kunne lejes for andre steder.

De ærede medlemmer hr. Lorentzen og hr. Paabøl var begge inde på, at man i stedet for at forhøje ejendomsskatterne skulle have ladet ejerne indkassere en tilsvarende større lejestigning, som så kunne have været brugt til ydre vedligeholdelse. Nu må man tage i betragtning, at den øvrige lejeforhøjelse netop har til formål at skaffe midler til den ydre vedligeholdelse og at